

Ratastel Soodla veehoidla juurde

Kaua tehtud, kaunikene. Nii vähemalt vanarahvas väidab ja vastu vaidlemiseks ilmselgelt põhjust ei ole.

Nimelt läks meie esimene matkapäev looduslikele karjamaadele ehk teisisõnu - ei toimunud, sest vihma sadas. Nüüd, nädal hiljem, olid kõik mõnusa matka eeltingimused täidetud, matkajad optimismiga laetud ja mis siis muud, kui väntadele valu.

Kõik läks kenasti, kuni Agnes otsustas ühes looduskaunis kohas metsateel külje maha panna.

Kurja juureks oli muidugi algaja rattamatkaja nuhtlus, jäme, kuid ohutuna näiv kuusejuurikas, mis poolviltu teele kasvanud ja pahaaimamatu sõitja rattarehvi libisema lükkas.

Pärast esimest ehmatust vaatasime kahjud üle – Agnese nahk sai varba pealt küll veidike rikutud, aga muidu oli kõik nagu peab. Lohutasime varvast teepervelt nopitud teelehe ja plaastriga ning väntasime ühe sõidukogemuse võrra rikkamana edasi.

Jõudnud metsa alla, nägime teadagi mida - mustikaid! Et kõik tahtsid selle aasta esimesi metsamarju maitsta, ronisime seekord juba vabatahtlikult rataste seljast maha ja talitasime vanarahva tarkust mööda – ahvatlusest pääsemiseks tuleb sellele järele anda. Tegime, mida pidime ja väntasime jälle rõõmsalt edasi. On ju tõeline mõnu männikuis ussina vonklevat teed pilvealuses päikeses sõita, saatjaks terve orkester tuule kohinast, linnulaulust ja okaste sahinast.

Järve äärde jõudes asusime endale mugavamalt laagriplatsi otsima. Enne veel kui selle leidsime, leidis meie kotkasilmne Urmas üsna ootamatust kohast III kaitsekategooria kaitsealuse käpalise, Eesti ainsa öövilkeligi - pisikese roomava öövilke.

Kohe-kohe avanevate pungadega orhidee röösa koore karva valkjaskreemikaid õisi ja vart katavad õrnade udemetena näärmekarvakesed, mis teevad selle tillukese orhidee sametiselt pehmeks ja minu jaoks seni tuntud käpaliste hulgast ainulaadselt omapäraseks.

Kauni harulduse romantilise nime oleme laenanud soomlastelt, inglased kui samuti tundeinimesed nimetavad lille „roomava daami juuksekiharad“, kuid jänkide romantiline meel on kadunud või alles sündimata, sest selles kaunitaris nähakse „lõgismadu-teelehte“. Nojah, eks nad ise tea...

Järve kaldal tegime lõkke üles, voolisime küpsetusvardad ja asusime vorstikesi küpsetama – ikka nii, nagu hea komme nõuab. Vahelduseks palavale päikesele tõmbus taevas pilve, järv muutus sügiseselt tinaseks ja vihma hakkaks sadama. Õnneks oli see vaid väike sabin – nii matkajate meeoleolus kui pilveriigis, sest varsti läksid pilved oma teed ja päike tegi jälle oma tööd. Loomulikult käisime ka ujumas, sest esiteks – mis matk see on kui ujuda ei saa ja teiseks - vesi oli parajalt-mõnusalt soe ja lausa andestamatu patt oleks olnud võimalust mitte kasutada.

Samas, mis matk see oleks kui toimuks põhimõttel sama teed pidi sinna-tagasi nagu Tondi tramm. Söögid söödud, joogid joodud, asutasime end Soodla veehoidla tammi poole teele, et siis juba teistkaudu kodu poole liikuda.

Vaadanud üle langetuslehtri, pisikese elektriijaama ja pärastlõunapäikeses kirkalt sinetava paisjärve, keerasime rataste „sarved“ tulnud suunas tagasi.

Jõudnud pärast mõningast tiirutamist juba hommikul testitud mustikamännikusse, pääsesid sõitjate esivanemate korilasegeenid erilise jõuga mõjule ja nii asutigi kibekähku joogipudeleid mustikatega täitma. Aega võttis, aga asja sai, ja ülejäänud kodutee läbisime veelgi rahulolevamatena.

Et matkajad sõiduga rahule jäid, võib fotoseeriasse jäädvustatud õnnelikelt nägudelt välja lugeda. Eriti tore oli vaadata grupi pesamuna, hapra Sigridi sõitu, kes kogu matka jooksul grupi eesotsas püsis ja väleda nirgina justkui muuseas matkarajad läbi sõitis. Tore kinnitus mõttele, et üks väike rattamatk on igapäevasele jõukohane ja meeldiv ettevõtmine.

Imbi Vahuri